

Talletoriet efter den bekjendtgjorte Lov er ophævet, hvoraf altfaa vil følge, at de Collecteurerne meddeelte Fuldmagter ophøre fra samme Tid, saa er det vist, at Statskassen ikke kan være juridisk forpligtet ved de Handler, som Collecteurerne kunne indgaae i Genhold til de ældre Fuldmagter; men det er paa den anden Side leiforklarligt, at et Lovbud, som emanerer nu, men først skal træde i Kraft efter 3 Hjerdingaar, meget vel kan være gaaet ud af den almindelige Bevidsthed, og at mangen simpel Mand kan være uvidende om, at han, som maaskee har gjort sin Indsats i December Maaned 1851 overensstemmende med Loven, ikke kan de følgende Dage i Januar Maaned 1852, naar Loven er traadt i Kraft, lovgyldig gjøre et saadant Indsød, og hvis der nu var en og anden Collecteur, — og denne Mulighed synes det mig dog at være Statens Pligt at tænke sig — som vilde paa egen Haand colligere, saa er det vist, at det vilde være et stort Hjælpemiddel for ham, naar han var i Besiddelse af de Litteraller o. s. v., som af Regjeringen vare betroede ham. Det forekommer mig og at være ganske i sin Orden, naar de Officianter, om hvem her er Spørgsmaal, ikke ere Embedsmænd eller pensionsberettigede Personer, som Staten paa en Maade har Gaand i Ganke med, men aldeles private Folk, navnlig forsaavidt de ere velhavende Folk, som ikke kunne vente Understøttelse af Finantserne, og saaledes ikke have anden Risiko end det almindelige Straffean svar, som man underkaster sig ved at foretage en uberettiget Colligering efter Tidens Udlob, og naar det desuden maa kunne tænkes, at en heel Deel af dem kunde være efterladende, mod hvilke Staten da heller ikke havde noget Tvangsmiddel for at faae en endelig Opgjørelse og Aflevering af vedkommende Inventarier, at Sta-

ten da, idet den ophæver denne Institution, tillige fastsætter en daglig Mulct, et Tvangsmiddel, hvorved man vil søge at fremtvinge en saadan endelig Opgjørelse. Om nu dette Tvangsmiddel er ansat for høit ved denne Mulct af 5 Rbd. eller for lavt, forekommer mig at være en temmelig ligegyldig Omstændighed; jeg for mit Vedkommende har beroliget mig med den Tanke, at de Mænd, som have med disse Forhold at gjøre, have meent, at en Mulct af 5 Rbd. kunde være ret passende. Naar der desuden er givet Collecteurerne 14 Dage til at blive færdige med det Smule Arbejde, saa er denne Frist saa rundelig, at de, som vilde have længere Tid dertil, vistnok meget godt kunne taale at betale den Mulct derfor, som Loven har fastsat. Og under alle Omstændigheder maa det erindres, at det er kun ved en Vedkommendes tilregnelig Forsømmelse, at der kan blive Spørgsmaal om Mulct; det ligger i Sagens Natur, og behøver derfor ikke at siges i Loven, at, hvis en Collecteur inden de 14 Dages Forløb gjorde Finantsministeriet opmærksom paa, at der var reelle Grunde, hvorfor det var ham umuligt at blive færdig til den bestemte Tid, maatte Finantsministeriet være bemyndiget til at forlænge Fristen, indtil de Omstændigheder vare fjærne, som maatte gjøre ham det umuligt at blive færdig i rette Tid; og selv om Finantsministeriet skulde være saa ufornuftigt, — hvilket man dog vel ikke vil antage — at nægte denne Frist og holde sig til den lovbestemte Tid, saa tvivler jeg om, at nogen Domstol vilde ikjende Manden Mulct, naar det blev oplyst, at han havde i rette Tid fremsat de Omstændigheder, som gjorde ham det physisk umuligt at opfylde, hvad der ved Lovens Forfrist var ham paalagt.